

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele: **D. S. D.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. srpna 2007, č. j. 56 Az 22/2007 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Stěžovatel včas podanou kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 19. ledna 2007, č. j. OAM-1328/VL-10-ZA05-2006. Tímto rozhodnutím správní orgán neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, dostupné též na www.nssoud.cz. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu

stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatruje, v mezích kritérií přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti, ve znění jejího doplnění ze dne 23. listopadu 2007, uplatňuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel nejprve pouze obecně namítá, že skutkový stav není zjištěn správním orgánem dostatečně, poukazuje na procesní pochybení správního orgánu, pročez podle názoru stěžovatele rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Stěžovatel namítá formálnost zjišťování skutkového stavu a na to, že pohovor vedený se stěžovatelem byl veden účelově tak, aby byl za jediný důvod podání žádosti označen důvod ekonomický. Konečně stěžovatel upozorňuje na to, že trpí nevléčitelnou nemocí, což zakládá dostatečný důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Problematikou dostatečnosti zjištěného skutkového stavu se Nejvyšší správní soud již v minulosti zabýval. Co se týče této kasační stížnosti, lze odkázat zejména na závěry obsažené v rozsudku ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 - 37 (publ. pod č. 312/2004 Sb. NSS), z něhož je zřejmé, že pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvádí pouze námitky obecného charakteru, aniž upřesňuje, které konkrétní důkazy či podklady měly být pro rozhodnutí opatřeny, je takové tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností nedůvodné. Nejvyšší správní soud vychází z premisy „necht' si každý střeží svá práva“, z čehož plyne, že stěžovatel nemůže v kasační stížnosti úspěšně namítat, že správní orgán či soud v předcházejícím řízení nezjistily důsledně skutečný stav věci, pokud sám neuvádí skutečnosti či důkazy, které pro takové tvrzení svědčí.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů, k níž je Nejvyšší správní soud povinen dle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlížet z úřední povinnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že i tato již byla předmětem jeho posouzení, ať už v rozhodnutí ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, publikovaném na www.nssoud.cz, či rozhodnutí ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaném pod č. 689/2005 Sb. NSS. Z publikované judikatury Nejvyššího správního soudu ve srovnatelných věcech také správně vycházel též krajský soud v napadeném rozhodnutí, a dospěl k závěru, že se správní orgán dostatečně vypořádal se všemi důkazy.

Argumentuje-li stěžovatel, že krajský soud nesprávně vyložil § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Podle tohoto ustanovení azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud v celé řadě svých rozhodnutí zaujal stanovisko k posuzování zákonných podmínek pro udělení humanitárního azylu a možnosti přezkumné činnosti správních soudů. V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu*“.

Ke zdravotním problémům (kterými argumentuje stěžovatel v této věci) jakožto důvodům pro poskytnutí humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil taktéž v řadě svých rozsudků, z nichž je vhodné odkázat např. na rozsudek č. j. 3 Azs 226/2005 - 68 ze dne 18. 10. 2005, který řešil skutkově srovnatelný případ. V nyní souzené věci se žalovaný obsáhle vypořádal s důvody, které stěžovatel uvedl jako důvody pro udělení humanitárního azylu (str. 5 rozhodnutí správního orgánu). Neshledal však, že by skutečnosti uváděné stěžovatelem v daném případě (jím tvrzená a správním orgánem zpochybněná nemožnost léčby HIV/AIDS ve Vietnamu) odůvodňovaly udělení humanitárního azylu. Rozhodnutí žalovaného tak namítanou nepřezkoumatelností ani v tomto bodě netrpí.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti, přičemž z této ustálené judikatury vycházel ve svém rozhodnutí též krajský soud. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O návrhu stěžovatele, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany je ve smyslu ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladným účinkem vybavena ex lege.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2008

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu